

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 19/05/2024.*

\*\*\*\*\*

## **TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ**

### **BÀI 131**

Người học Phật phải hiểu nghĩa chân thật mà Như Lai giảng giải thì mới có được lợi ích và nếu biểu hiện bên ngoài của họ rất trang nghiêm nhưng trong tâm lại không thanh tịnh thì họ không phải là người học Đại Thừa. Người học Phật muốn vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc nhất định phải dụng tâm mà học tập hạnh của Phổ Hiền Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: ***“Người học Đại thừa có tâm địa thanh tịnh, không có phân biệt, chấp trước cho nên biểu hiện hoạt bát mà vẫn thanh thoát, trang nghiêm. Có người biểu hiện bên ngoài xem ra rất trang nghiêm nhưng trong tâm của họ, một chút thanh tịnh cũng không có. Người như vậy không thể gọi là Đại thừa”.***

Tâm Đại thừa là tâm rộng lớn, ***“sẵn sàng xả bỏ lợi ích của chính mình, vì lợi ích của người mà lo nghĩ”***. Đó chính là hy sinh phụng hiến một cách chí công vô tư. Cho nên những việc chân thật lợi ích cho chúng sanh thì người học Phật pháp Đại thừa tích cực công hiến mà không cần lý do, không có ý niệm được mất, không phân biệt, không chấp trước.

Có phân biệt và chấp trước thì không phải là tâm rộng lớn. Muốn mở rộng tâm lượng thì phải dụng tâm chân thành, cung kính mà thật làm chứ không làm cho dễ coi. Có người giúp người khác để mong có hồi đáp từ người nhận thì đây chính là phân biệt, chấp trước.

Phật Bồ Tát đến thế gian hoàn toàn vô điều kiện, chí công vô tư đối với chúng sanh. Chúng ta nghe đến lời phát nguyện của Bồ Tát Địa Tạng mới nghĩ bao giờ mình có được cái tâm như vậy: ***“Địa ngục chưa trống không, tôi thề không thành Phật. Chúng sanh độ hết rồi, tôi mới chứng Bồ Đề”***.

Lời phát nguyện của Ngài không hề có ý niệm ***“vì ta mà lo nghĩ”***. Bởi vì biết đến bao giờ mới hết chúng sanh tạo tội ở Địa ngục, cho nên Ngài mãi mãi không thành Phật, mãi mãi là Bồ Tát ở bên cạnh giúp ích chúng sanh. Hòa Thượng từng sách tấn rằng chúng ta đừng nghĩ trong cuộc đời đau khổ này, chúng ta chỉ có một mình, Phật Bồ Tát đang dõi theo chúng ta. Chỉ cần chúng ta sẵn sàng giác ngộ quay đầu hướng thiện thì Phật Bồ Tát sẽ đến giúp chúng ta.

Chúng tôi có cảm nhận điều này rất rõ qua cuộc đời mình. Lúc trẻ chúng tôi cũng chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” tuy nhiên, trong tâm từng khởi lên rằng những thứ đó không phải thứ mình thích. Rồi đến một ngày, có cơ duyên đi dạy tiếng Hán và qua từng bài dạy thì đạo tâm phát khởi mạnh mẽ hơn nhờ đó chính mình lại dốc sức truyền tải điều mình biết cho mọi người.

Qua nhiều lần như vậy thì chúng tôi có cơ duyên gặp được những đĩa giảng của Hòa Thượng đã lưu kho cả chục năm và đang chờ xử lý rác. Sư bà nơi chúng tôi dạy tiếng Hán biết điều này nên đã xin về để xử lý. Nhờ đó, cuộc đời chúng tôi hoàn toàn thay đổi. Từ đó trở đi, chúng tôi luôn trân trọng nhân duyên, dù là nhân duyên nhỏ cũng không để trôi qua, luôn nỗ lực nắm lấy để làm.

Hòa Thượng dạy chúng ta: “***Điều quan trọng nhất khi học Phật là ‘nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa’. Nếu chúng ta hiểu sai ý nghĩa lời Phật dạy hay hiểu chưa hết chưa tới thì làm sao chúng ta có được lợi ích!***”.

Phật đến thế gian để muốn chúng ta thành Phật, hoàn toàn giải thoát khỏi sinh tử luân hồi chứ không phải để làm người giàu có, sống lâu hay làm thiên nhân cõi trời. Trên Kinh Pháp Hoa, Phật từng nói rằng vì chúng sanh không nghe, không tiếp nhận được pháp Nhất thừa (pháp thành Phật) cho nên Phật phải nói ra pháp Nhị thừa và Tam thừa. Đó là pháp để tu thành Thanh Văn, Duyên Giác hay có phước báu để làm trời, người.

Cũng giống như khi chúng ta niệm Phật là phải hiểu rằng Phật nói ra pháp Tịnh Độ là để chúng ta vãng sanh Tịnh Độ thành Phật. Niệm Phật không phải để có phước, tai qua, nạn khỏi, mạnh giỏi, bình an mà là để chúng ta nắm chắc phần vãng sanh. Vãng sanh không phải là chết, chết thì không gọi là vãng sanh. Vãng sanh là lúc nào muốn đi thì đi, muốn ở thêm cõi Ta Bà thì ở thêm.

Cho nên Hòa Thượng khuyên chúng ta là người học Phật thì phải hiểu được ý nghĩa chân thật mà Phật dạy chúng ta. Nếu hiểu sai, hiểu chưa hết rồi cắt chương đoạn ngữ thì chúng ta sẽ làm một cách sai lầm. Ví dụ như khi Phật dạy chúng ta bố thí thì chúng ta phải hiểu là không chỉ bố thí tài vật mà chân thật bố thí chính là trừ bỏ tập khí xấu ác của mình.

Có người không hiểu ý của Phật nên chỉ biết mang tiền muôn bạc vạn ra bố thí nhưng kết cục là trong tâm khảm của họ vẫn phiền não, khổ đau. Bố thí tài vật thì có phước báu mà một khi có phước báu thì nhất định sẽ hưởng phước. Bố thí tập khí phiền não của mình thì mới có tâm thanh tịnh, nhờ đó được an vui. Cho nên học Phật quan trọng nhất là phải hiểu hết ý nghĩa lời Phật dạy thì mới chân thật được lợi ích.

Cũng như Phật dạy chúng ta: “*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*” thì “*Phát tâm Bồ Đề*” cứu giúp chúng sanh là từ bi xuất phương tiện còn “*Một lòng chuyên niệm*” là chính mình phải tu, chính mình phải được giải thoát. Hay nói cách khác, việc cứu

giúp chúng sanh phải tích cực nhưng không có cưỡng cầu và phải có tu tâm để đạt được tâm thanh tịnh.

Khi làm việc bên ngoài thì dễ nhưng gột rửa nội tâm thì khó. Cho nên có người đã chọn ra ngoài làm việc, chú trọng bên ngoài mà bỏ bên trong. Họ đối xử với người khác rất tích cực nhưng đối xử với chính mình thì tiêu cực vì họ bỏ mặc tập khí mà không chịu nỗ lực loại trừ. Chính vì vậy, tâm họ không thanh tịnh nên càng không thể đối trị với các chướng ngại, phiền não phát sinh.

Hòa Thượng trích lời Phật dạy: **“Trên Kinh Hoa Nghiêm nói: ‘Bất tu Phổ Hiền hạnh, bất năng viên thành Phật đạo’. Hạnh Phổ Hiền là hành môn thù thắng nhất trong Phật pháp. Trên Kinh Vô Lượng Thọ nói: ‘Hàm cộng tuân tu Phổ Hiền Đại Sĩ chi đức’.**

**“Cho nên Thế giới Tây Phương Cực Lạc chính là pháp giới của Bồ Tát Phổ Hiền. Chúng ta đã phát tâm cầu sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phải nên dụng tâm mà học tập hạnh của Phổ Hiền”.**

Hạnh của Phổ Hiền gồm 10 điều trong đó một là “*Lễ Kính Chư Phật*”, hai là “*Xưng Tán Như Lai*”. Người tu hành đúng pháp thì chúng ta xưng tán, lễ kính như chư Phật. Người làm sai pháp thì chúng ta cung kính nhưng không tán thán. Hạnh này rất cao nhưng nếu chúng ta kiên trì làm thì sẽ làm được. Chúng ta sẽ dẹp bỏ được hết tâm cống cao ngã mạn của mình như Tổ Ấn Quang từng dạy: “*Hãy xem tất cả chúng sanh là Bồ Tát, chỉ riêng ta là phàm phu*”. Mang tâm như vậy thì niệm Phật sẽ thành công. Lúc nào cũng phải nghĩ “*mình là người ít tu, phước mỏng, nghiệp dày*” mong muốn hướng đến gần gũi những bậc có tu, có hành, để học tập.

Hạnh của Phổ Hiền là hạnh “*Hiếu và Kính*” nên Hòa Thượng từng khẳng định người không hành hạnh “*Hiếu và Kính*” thì không thể vãng sanh về Thế Giới Tây Phương Cực Lạc. Những người vãng sanh Cực Lạc đều là Bồ Tát Phổ Hiền. Chúng ta không chỉ hiếu với Cha Mẹ và kính với Thầy Cô của mình mà phải “*Hiếu và Kính*” với tất cả chúng sanh trong đó có cả những người hại chúng ta.

“*Hiếu và Kính*” với người tốt thì dễ nhưng “*Hiếu và Kính*” với người hại chúng ta thì rất khó. Nhưng cho dù khó, Hòa Thượng dạy là vẫn phải “*cấn môi róm máu mà làm bằng được*”. Đệ Tử Quy có câu: “*Cha Mẹ thương hiếu đâu khó, Cha Mẹ ghét hiếu mới tốt.*”

Quả thật, với tâm cảnh chúng sanh phàm phu thì nhất định chúng ta phải bắt nó “*cấn môi róm máu mà làm bằng được*” chứ để tự giác thì chắc chắn tâm sẽ không làm. Ví dụ như việc ngủ, chúng ta tỉnh táo được ba ngày, bảy ngày hay 30 ngày thì đến ngày thứ tư, ngày thứ tám hay ngày thứ 31, chúng ta lại mơ mơ hồ hồ. Thậm chí tỉnh táo cả 10 năm thì vẫn có lúc tâm mơ mơ hồ hồ, luôn đối diện với tâm cảnh muốn thôi tâm chứ không muốn tiến tu. Muốn ngủ tiếp chứ không muốn dậy sớm vào buổi sáng.

Bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta tu phước báu thì phải biết nắm bắt cơ duyên dù là nhỏ nhất vì cơ duyên tuy nhỏ nhưng lại có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn, tạo được phước báu lớn. Ví dụ như cơ duyên để thúc đẩy giáo dục của Phật Bồ Tát Thích Hiền đến với mọi người sẽ giúp vận mệnh của một con người, một gia đình, một dòng tộc thay đổi.

Nhiều người đã tận dụng cơ duyên mời người bạn của mình đến dự các Lễ Tri ân Cha Mẹ và Vợ Chồng mà chúng ta tổ chức. Những người bạn này vì nể mà tới nhưng khi tới hội trường rồi họ mới cảm thấy dạt dào cảm xúc, sẵn sàng tri ân vợ chồng mình hoặc người Cha người Mẹ của mình. Nhờ cơ duyên đó mà những người bạn này đã thay đổi cả gia đình.

Từ khi nghe học theo pháp Hòa Thượng, chúng tôi đi đâu cũng chở đầy áp quà để tặng người có duyên. Ai gặp trước thì tặng trước. Chẳng những phải nắm lấy cơ duyên làm phước mà chúng ta còn tạo cơ duyên, chứ không ngồi đó chờ đủ tuổi, đủ tiền bởi thời gian hạn hẹp, có khi sáng còn mà tối đã mất. Phật từng nói thọ mạng con người chỉ qua một hơi thở, hít vào mà không thở ra hoặc thở ra mà không hít vào thì đã qua đời.

Con người không biết mà chuẩn bị cho điều này nên khi vô thường đến thì bàng hoàng cứ níu kéo sự sống khiến thân xác khi chết cứng đờ. Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta có bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu, không chờ đến khi chúng ta dư dả. Một bà cụ bán rau ngoài chợ ở Đài Loan mà còn có thể trở thành người cứu giúp từ thiện nổi tiếng thế giới.

Để làm được như vậy, trước tiên phải mở tâm rồi mới đến túi tiền. Nếu chúng ta mở túi tiền trước thì đến một lúc nào đó, chúng ta sẽ đòi tiền lại. Có mấy người từng phát tâm làm việc cho chúng tôi. Sau đó họ đổi tâm nên chúng tôi gom góp tiền phiên dịch của mình để gửi lại cho họ. Khi nhận tiền họ vui như Tết. Nếu chúng ta không có tiền nhưng biết mở tâm thì tự khắc chúng ta có rất nhiều thứ để giúp ích chúng sanh.

Chúng tôi trước kia, ngoài dịch thuật thì không biết làm gì, gia đình khó khăn thiếu hụt nhưng hiện nay, mọi việc chúng tôi làm đều để “cho đi” và còn có năng lực làm việc như vận hành lò đậu phụ, trồng rau và nhiều việc khác để cúng dường cho chúng sanh. Tình cờ gần đây được xem một clip chúng tôi đi từ thiện cách đây 15 năm mới biết chính mình đã mở tâm nên mới tổ chức được chuyến từ thiện đông như vậy.

Chúng ta học Phật trên tinh thần Đại thừa tức là trên tâm rộng lớn, “luôn nghĩ cho người” thì chúng ta có nhiều cơ duyên mang lợi ích chân thật cho người khác. Quan trọng là chúng ta phải sẵn lòng, không ngại khó, không ngại phiền. Khi chúng ta có tâm muốn tặng, muốn quan tâm đến người thì chúng ta có nhiều thứ để tặng.

Hòa Thượng chỉ dạy làm thiện phải có trí tuệ, phân biệt chân thiện và giả thiện thì mới lợi ích chúng sanh. Chân thiện dù nhỏ vẫn có phước báu còn giả thiện như dẫn đạo người đi sai thì có làm cả đời cũng không có phước mà tội thì lớn. Lợi ích chúng sanh

không chỉ là cơm no áo ấm mà là giúp họ có gia đình hạnh phúc, gia đình hiếu kính, chân thật hướng thiện, hằng ngày sống an vui trong thiện pháp./.

\*\*\*\*\*

***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*